

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obo/50/2014
Identifikačné číslo spisu:	3011899952
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3011899952.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členov senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Viery Pepelovej v právnej veci žalobcu: Ing. K. N. - B., bytom N., právne zast. Mgr. Oto Franta, Fučíkova č. 133, Sládkovičovo, (JUDr. Jánom Pekárom, advokátom, Ružová 2, Skalica), proti žalovanému: Roľnícke podielnické družstvo v Krajinom, Krajné, IČO: 00 206 989, právne zast. Mgr. Ivica Toman, Brače Banas 71, Josipovac, Chorvátsko, o zaplatenie 30 402,54 eur s príslušenstvom na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18. Septembra 2012 č. k. 7Cbs/1/2011-250, 3011899952, jednomyseľne, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18. Septembra 2012 č. k. 7Cbs/1/2011-250, 3011899952 **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 477,33 eur na účet jeho právneho zástupcu.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 7Cb/30/2002-44 zo dňa 09.12.2004 rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi, titulom práva na zaplatenie vyrovnacieho podielu, 915 910 Sk s 15 % úrokom z omeškania od 01. 07. 2000 do zaplatenia a 98 105 Sk náhrady trov konania. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

O odvolaní proti tomuto rozhodnutiu, v časti ktorou prvostupňový súd vyhovel, rozhodol ako súd odvolací, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 5Obo/158/2005-86 zo dňa 31. 05. 2007 tak, že rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09. 12. 2004 č. k. 7Cb/30/2004-44 v napadnutej časti zmenil a žalobu zamietol.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že uplatnený nárok na vyplatenie vyrovnacieho podielu vznikol žalobcovi v súvislosti s ukončením jeho členstva u žalovaného na základe vzájomnej dohody ku dňu 15. 09. 1994, ktorá skutočnosť medzi účastníkmi sporná nebola. Za spornú skutočnosť medzi účastníkmi označil tvrdenie žalovaného, že žalobcovi vyplatil podiel vo forme slivkového sadu v zmysle dohody z 08. 03. 1995, a že pokiaľ túto žalobca nepovažoval za preukázanú, žalovaný namietal, že právo na

vyplatenie vyrovnacieho podielu podľa ust. §233 ods. 4 Občianskeho zákonníka je premlčané. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že žalobcovi vyrovnací podiel zaplatil formou bezplatného prevedenia slivkového sadu, sa odvolací súd stotožnil so zistením prvostupňového súdu, že neexistuje dôkaz o tom, že žalovaný previedol slivkový sad v zmysle dohody na žalobcu, respektíve s jeho súhlasom na tretiu osobu, na úhradu jeho členského vkladu, keď navyše členstvo žalobcu Naturálho výrobnom a obchodnom družstve Podkylava zaniklo práve z dôvodu nesplnenia základného členského vkladu. Odvolací súd sa stotožnil aj s vysloveným právnym názorom prvostupňového súdu, že žalobcovi vznikol nárok na vyplatenie vyrovnacieho podielu v peniazoch a to v uplatnenej výške 915 907 Sk na základe oznámenia žalovaného zo dňa 31. 12. 1998. Konštatoval však, že nárok na vyrovnací podiel bol splatný uplynutím troch mesiacov od schválenia účtovnej závierky za rok, v ktorom členstvo zaniklo a teda, že rozhodujúca účtovná závierka bola za rok 1994, ktorá bola schválená 17. 03. 1995, takže nárok na vyrovnací podiel sa stal splatným 18. 06. 1995 a štvorročná premlčacia lehota v zmysle ust. § 397 Občianskeho zákonníka uplynula dňom 19. 06. 1999. Vzhľadom na skutočnosť, že nárok bol uplatnený 22. 02. 2002, odvolací súd označil predmetný nárok za premlčaný a teda, vzhľadom na uplatnenú námietku premlčania, nárok žalobcu v odvolacom konaní priznať nemohol. V zmysle ust. § 220 O. s. p. rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 3 O. s. p.

Proti tomuto rozhodnutiu, na podnet žalobcu, Generálny prokurátor Slovenskej republiky, podal mimoriadne dovolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uznesením sp. zn. I MObdV/3/2008 zo dňa 27. 05. 2010 tak, že rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

V odôvodnení rozhodnutia súhlasne s názorom generálneho prokurátora konštatoval, že v danom prípade zo strany odvolacieho súdu došlo, vzhľadom na ním nedostatočne zistený skutkový stav, k nesprávnej aplikácii ustanovení Obchodného zákonníka na tento prípad, konkrétne ust. § 233 ods. 4 veta prvá, Obchodného zákonníka a že naproti tomu odvolací súd opomenul aplikáciu ust. § 233 ods. 5 a § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorým náležité použitie vyžadovalo riešenie daného prípadu. Za nesprávne zistenie skutkového stavu, dovolací súd označil stanovenie splatnosti nároku vyrovnacieho podielu dňom 18. 06. 1995, ktorý dátum odvolací súd stanovil bez toho, aby vykonal dokazovanie ohľadne vyhodnotenia, resp. nevyhodnotenia listu žalovaného zo dňa 04. 01. 1999 (list č. 23 za písomné uznanie dlhu), od ktorého dátumu by sa odvíjal začiatok plynutia novej premlčacej štvorročnej doby v zmysle ust. § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka. Okamih začiatku premlčacej doby označil za podstatný pre posúdenie včasnosti podania žaloby. Dovolací súd uviedol, že odvolací súd bez zreteľa na tento list, mal za to, že nárok uplatnený žalobou 22. 02. 2002 je premlčaný, pretože nárok žalobcu na vyrovnací podiel sa stal splatným dňom 18. 06. 1995 v zmysle ust. § 233 ods. 4 Obchodného zákonníka a štvorročná premlčacia doba podľa § 397 Obchodného zákonníka uplynula dňom 19. 06. 1999. Za nedostatok odvolacieho rozhodnutia dovolací súd označil, že odvolací súd odkazoval v jeho rozhodnutí na stanov, berúc však do úvahy len odkazy na jednotlivé články a odseky vlastných stanov, ale že pri posudzovaní premlčania sa zaoberal iba splatnosťou vyrovnacieho podielu od okamihu členstva žalobcu v družstve s poukazom na ust. § 233 ods. 4 Obchodného zákonníka, bez zohľadnenia ust. § 233 ods. 5 a § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka. Na základe uvedeného dovolací súd, teda za základný nedostatok odvolacieho súdu, označil zistenie skutočností potrebných pre stanovenie okamihu začatia plynutia premlčacej doby. Za rozhodujúce pre posúdenie možnosti aplikácie ust. § 233 ods. 5 Obchodného zákonníka, ktorý pojednáva o tom, že ustanovenia ods. 2 až 4 sa použijú, len pokiaľ stanov neurčujú inak. Na základe predložených dokladov k žalobe dovolací súd konštatoval, že žalobca pri uplatnení jeho nároku vychádza z obsahu článkov III. ods. 5 a 6 a čl. IV. ods. 13 a 14 veta tretia Vlastných stanov RPD Krajné a žalovaný odvodzuje jeho obranu z článkov zo znení čl. III. ods. 5 a 6 a čl. IV. ods. 13 a 14 veta prvá, resp. druhá Vlastných stanov RPD Krajné a teda bez dôkladného oboznámenia sa so stanovami, nie je možné vo veci rozhodnúť. Dovolací súd k otázke premlčania zaujal stanovisko v tom zmysle, že pokiaľ by z doplneného dokazovania vyplynulo v nadväznosti na ust. § 233 ods. 5 Obchodného zákonníka, že by pripadla splatnosť žalobcovho nároku na 30. 06. 2000, potom by bola žaloba podaná v štvorročnej premlčacej dobe, v zmysle ust. § 397 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 392 ods. 1 Obchodného zákonníka. V takom prípade podľa odvolacieho súdu by zostala na

zváženie otázka, či posudzovať list žalovaného zo dňa 04. 01. 1999 (list č. 23) za relevantný, resp. irelevantný dôkaz v súvislosti s prípadným použitím § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka a písomnom uznaní záväzku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 7Cb/30/2004-454 zo dňa 09. 12. 2004 v napadnutej časti zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie. Z podania doručeného 22. 02. 2002 za zrejmé označil, že predmetom návrhu na začatie konania je zaplatenie sumy 915 907 Sk s príslušenstvom, ako právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu. Konštatoval, že o tomto návrhu rozhodol ako súd prvostupňový Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 7Cb/30/2002-454 zo dňa 09. 12. 2004 tak, že žalobe o zaplatenie sumy ako nároku na vyrovnací podiel s poukazom na ust. § 234 ods. 1 Obchodného zákonníka vo výške 915 910 Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 15 % vyhovel a vo zvyšku nárok týkajúci sa úroku z omeškania zamietol.

O odvolaní proti výroku, ktorým súd vyhovel nároku tohto rozhodnutia, v ktorom žalovaný vzniesol námietku premlčania, rozhodol ako odvolací súd, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 5Obo/15/2007-73 zo dňa 31. 05. 2007, ktorým prvostupňový rozsudok v napadnutej časti zmenil titulom dôvodne vznesenej námietky premlčania, žalobu zamietol.

Uviedol, že za základnú otázku pre posúdenie dôvodnosti nároku označil, či žalovaný námietku premlčania vzniesol dôvodne a teda, kedy sa stal nárok na vyplatenie vyrovnacieho podielu splatný. S poukazom na rozhodnutie dovolacieho súdu uviedol, že dovolací súd sa nestotožnil s názorom odvolacieho súdu, že nárok na vyrovnací podiel sa stal splatný 18. 06. 1995, nakoľko nebolo vykonané dokazovanie ohľadne vyhodnotenia, resp. nevyhodnotenia listu žalovaného zo dňa 04. 01. 1999, list č. 23 za písomné uznanie dlhu, od ktorého termínu by sa odvíjal začiatok plynutia štvorročnej premlčacej doby. Na základe obsahu rozhodnutia dovolacieho súdu za zrejmé označil, že nedostatkom obidvoch rozhodnutí odvolacieho aj prvostupňového súdu bolo, že pri rozhodovaní sa neoboznámili s obsahom Vlastných stanov RPD v znení účinnom ku dňu zániku členstva žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10 ods. 2 O. s. p. z dôvodu, že vytknuté nedostatky neboli predmetom šetrenia a dokazovania v prvostupňovom konaní, od ktorých je rozhodnutie vo veci závislé a rozsah tohto dokazovania presahuje účel odvolacieho konania rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 7Cb/30/2004-44 zo dňa 09. 12. 2004 v napadnutej časti zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že v novom konaní bude potrebné vykonať dokazovanie v intenciách pokynov dovolacieho súdu tak, aby sa účastníci konania mali možnosť k veciam, ktoré neboli v prvostupňovom konaní predmetom dokazovania, sa riadne vyjadriť. Konštatoval, že až po zistení týchto skutočností bude možné na základe pokynu dovolacieho súdu vo veci rozhodnúť. V tomto konaní uložil rozhodnúť aj o trovách celého konania.

V novom konaní Krajský súd v Trenčíne rozhodol rozsudkom zo dňa 18. 09. 2012 č. k. 7Cbs/1/2011-250, 3011899952 tak, že žalovaného zaviazal žalobcovi zaplatiť sumu 30 402,54 eur s 15 % ročným úrokom z omeškania od 01. 07. 2000 do zaplatenia a na náhradu trov konania vo výške 1 520,11 eur a trov právneho zastúpenia 5 467,05 eur.

V odôvodnení rozhodnutia sa podrobne zaoberal s celou genézou sporu a vychádzajúc z ust. 233 Obchodného zákonníka a Stanov žalovaného uviedol, že žalovaný v stanovách čl. IV. ods. 14 upravil odlišne splatnosť ako je uvedená v ust. § 233 ods. 2, 3, 4 Obchodného zákonníka. Zistil, že žalovaný dňa 31. 12. 1998 oznámil žalobcovi, že bol vypočítaný jeho vyrovnací podiel ako člena družstva podľa transformačného zákona č. 42/1992 Zb.: § 232, § 233, § 234 a Stanov čl. IV. ods. 13, 14 a nakoniec bol ustálený na výšku 915 907 Sk s tým, že v súlade s čl. III. ods. 5 a 6 stanov bude splatný do 30. 06. 2000. Konštatoval, že výška vyrovnacieho podielu sporná nebola. List žalovaného zo dňa 31. 12. 1998 list č. 54 konajúci súd posúdil ako uznanie záväzku podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka podľa ktorého, ak niekto uzná svoj určitý záväzok predpokladá sa, že v uznanom záväzku tento záväzok v čase uznania trvá. Podľa konajúceho súdu uznanie záväzku bolo urobené v súlade so zákonom, malo písomnú

formu a ide o jednostranný právny úkon urobený dlžníkom a adresovaný veriteľovi, pričom dlžník špecifikoval dlh čo do dôvodu a výšky. Následne sa konajúci súd zaoberal otázkou, či žalobca podal žalobu včas. S poukazom na ust. § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka podľa ktorého pri uznaní záväzku platí štvorročná premlčacia lehota od uznania, konajúci súd dospel k záveru, že keď žalovaný záväzok uznal dňa 31. 12. 1998 a žalobca si jeho nárok uplatnil dňa 22. 02. 2002, tak si nárok uplatnil v premlčacej lehote, ktorá trvala do 31. 12. 2002. Zároveň uviedol, že pokiaľ by nešlo o uznanie záväzku, štvorročná premlčacia doba by začala plynúť od splatnosti nároku, t. j. od 30. 06. 2000.

S poukazom na uvedené, konajúci súd dospel k právnomu záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že žalobcovi vydal majetkový podiel, keď družstvo, ktorému mal byť vyrovnací podiel formou bezplatného prevodu slivkového sadu č. 1 prevedený, túto skutočnosť nepotvrdil.

Konajúci súd zároveň dospel k záveru, že žalovaný sa s plnením dostal do omeškania a preto žalovaného okrem istiny zaviazal zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške 15 % ročne zo sumy 30 402,54 eur od 01. 07. 2000 do zaplatenia tak, ako to žalobca žiadal.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s vyhláškou č. 655/2004 Z. z.

Proti tomuto rozsudku, žalovaný v zákonnej lehote podal odvolanie č. 1. 288 v spise (s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. e/, d/, f/ O. s. p.).

S názorom konajúceho súdu, že list zo dňa 31. 12. 1998, ktorým podľa súdu žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho vyrovnací podiel vo výške 30 402,54 eur je splatný 30. 06. 2000, posúdil ako uznanie záväzku podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, sa žalovaný nestotožňuje. Podľa platného spôsobu konania ku dňu 31. 12. 1998 zapísaného v obchodnom registri za družstvo konal navonok predseda družstva, v jeho neprítomnosti podpredseda družstva a listiny o právnych úkonoch, kde je potrebná písomná forma, musel podpisovať aj ďalší člen predstavenstva. Keďže zákon stanovuje, že uznanie záväzku je potrebné urobiť písomne a list zo dňa 31. 12. 1998 nie je opatrený takýmto spôsobom podľa žalovaného, predmetný list nie je považovaný za platný.

Podľa žalovaného jeho záväzok na vydanie vyrovnacieho podielu formou bezodplatného prevodu - vydania slivkového sadu, si žalovaný splnil v zmysle dohody zo dňa 08. 03. 1995, a teda jeho záväzok zanikol splnením v zmysle ust. § 324 ods. 1 Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že dohoda o vydaní vyrovnacieho podielu bola podpísaná dvoma štatutármi žalovaného v zmysle spôsobu konania žalovaného zapísaného v obchodnom registri.

Fakt, že žalovaný jeho povinnosť vydať vyrovnací podiel formou bezodplatného prevodu splnil, žalovaný preukazuje tvrdením, že v zmysle dohody uzavretej dňa 08. 03. 1995 o vydaní vyrovnacieho podielu po zániku členstva u žalovaného, žalobcovi vznikol nárok výlučne formou bezodplatného prevodu slivkového sadu č. 1, s čím žalobca súhlasil, a preto mu nemohol vzniknúť ním uplatnený nárok na vydanie vyrovnacieho podielu v peniazoch.

Žalovaný uviedol, že nesúhlasí ani s tvrdením konajúceho súdu, že s poukazom na list zo dňa 04. 01. 1999 adresovaný žalobcovi, pokiaľ sa vyrovnací podiel vypláca v peniazoch, tak je splatný do piatich rokov od ukončenia závierky za rok, v ktorom členstvo bolo ukončené podľa Stanov žalovaného v čl. III. ods. 5 a 6 s tým, že dátum splatnosti vyrovnacieho podielu je najneskôr 30. 06. 2000. Poukázal na dohodu o vydaní vyrovnacieho podielu podľa ktorej nárok na vyrovnací podiel je splatný uplynutím do troch mesiacov od schválenia účtovnej závierky za rok, v ktorom členstvo zaniklo, a keďže členstvo žalobcu u žalovaného zaniklo 15. 09. 1994, s ktorým termínom žalobca súhlasil, je tento dátum určujúcim pre schválenie účtovnej závierky za účtovné obdobie. Nakoľko účtovná závierka 1994 bola schválená dňa 17. 03. 1995, tak uplynutím troch mesiacov od schválenia tejto závierky, nárok na vyrovnací podiel bol splatný dňa 18. 06. 1995.

Žalovaný v odvolaní tvrdí, že vyrovnací podiel bol žalobcovi vydaný tak, že bol vydaný NVOD

Podkylava kolektívne a to na základe výzvy NVOD Podkylava zo dňa 31. 01. 1996 spolu s ostatnými odchádzajúcimi členmi, čo potvrdzuje list NVOD Podkylava zo dňa 22. 05. 2007, pričom z tohto potvrdenia jednoznačne vyplýva, že slivkový sad č. 1 bol vydaný RPD Krajné za majetkové podiely členov, ktorí prestúpili z RPD Krajné do NVOD Podkylava, t. j. aj majetkový podiel žalobcu, keďže bol medzi týmito členmi. Za potvrdzujúci fakt žalovaný označil aj výpis z katastra pre obec Podkylava, podľa ktorého je slivkový sad č. 1 v užívaní NVOD Podkylava. V danom prípade podľa žalovaného sa jednalo o súbor majetku určený na vydanie vyrovnacieho podielu odchádzajúcich členov, t. j. celková hodnota tohto majetku bola vo výške celkovej sumy vyrovnacích podielov odchádzajúcich členov.

Žalovaný aj v prípade, že by žalobcovi vznikol nárok na vyrovnací podiel v peniazoch zastáva názor, že tento by sa podľa stanov mal uhrádzať v splátkach po dobu piatich rokov a z tohto dôvodu by bola aj splatnosť jednotlivých splátok odlišná a aj v tomto prípade by boli jednotlivé splátky premieňané.

Žalovaný v zmysle uvedených dôvodov navrhol napadnuté rozhodnutie zo dňa 18. 09. 2012 v súlade s ust. § 221 ods. 1 písmeno f/ a h/ O. s. p. zrušiť z dôvodu, že žalovanému bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, konajúci súd vec nesprávne posúdil, nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, navrhol zrušiť, prípade zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

K odvolaniu žalovaného zaujal stanovisko žalobca v liste doručenom súdu 27. 12. 2012, v ktorom tvrdí, že žalovaný neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli potvrdiť zmenu napadnutého rozhodnutia. Podľa žalobcu, prvostupňový súd vykonal všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi konania, najmä žalovaným, všetky tvrdenia boli preukázané a ani výpovedami svedkov by nemohli byť spochybnené.

K procesnej námietke žalovaného, že nebol na pojednávanie predvolaný právny zástupca uviedol, že posúdenie ponecháva odvolaciemu súdu, ale podľa jeho vedomosti sa nejedná o advokáta so sídlom v tuzemsku zapísaného v zozname S AK a v spise sa nachádza iba jeho adresa v Chorvátsku, pričom právny zástupca žalovaného obdržal predvolanie 20. 08. 2012 a pokiaľ ho v tomto termíne prevzal i žalovaný, mal možnosť svojho právneho zástupcu upovedomiť o termíne pojednávania a ak jeho účasť na pojednávaní nezabezpečil, žalobca v tomto vidí iba zámer oddaľovať rozhodnutie vo veci. Žalobca navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť a priznať mu trovy odvolacieho konania vo výške 477,33 eur. V nasledujúcom stanovisku doručenom súdu 09. 10. 2014 žalobca požiadal o priznanie trov odvolacieho konania vo výške 1 432,81 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie žalovaného podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p., bez pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je právne nedôvodné.

Ako prvou otázkou sa zaberá jeho procesnou námietkou, či postupom súdu, keď na pojednávanie konané dňa 18. 09. 2012 nebol predvolaný jeho právny zástupca žalovaného a bolo vo veci rozhodnuté, mu bola ako účastníkovi konania odobratá možnosť konať pred súdom.

Zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 18. 09. 2012, je zrejmé, že za žalovaného sa pojednávania zúčastnil štatutárny zástupca žalovaného G. N., ktorý sa k nároku žalobcu vyjadril, žalobu navrhol zamietnuť v celom rozsahu z dôvodov už ním uvedených na pojednávaní a nežiadal o odročenie. Je pravdou, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nie je zmienka o neúčasti právneho zástupcu žalovaného, ale pravdou je, že z konania štatutárneho zástupcu žalovaného, ani z jednej vety nebola vnesená požiadavka, aby sa pojednávania dňa 18. 09. 2012 zúčastnil aj jeho právny zástupca Mgr. Ivica Toman, Brače, uvedený v záhlaví napadnutého rozhodnutia ako právny zástupca žalovaného.

Plnomocenstvo udelené žalovaným - splnomocniteľom RPD v Krajnom pre Mgr. Tomana Ivicu sa v spise nachádza na č. l. 157 (zo dňa 21. 11. 2011, na základe ktorého sa aj zúčastnil pojednávania konaného na KS Trenčine dňa 23. 11. 2011, ďalej pojednávania konaného dňa 23. 05. 2012, na ktoré sa

zrejme zúčastnil prostredníctvom informácie žalovaného, ktorému bolo iba predvolanie na pojednávanie, zvolané na deň 23. 05. 2012, doručené. V spise predvolanie na pojednávanie zvolané na deň 25. 05. 2012 adresované Mgr. Tomana Ivica sa nenachádza, napriek čomu sa tento právny zástupca žalovaného pojednávania konaného dňa 25. 05. 2002 zúčastnil. Z dôkazu č. 1. 216 v spise je zjavné, že KS v Trenčíne listom zo dňa 15. 08. 2012 požadoval u žalovaného zabezpečiť na pojednávaní konanom dňa 18. 09. 2012 účasť jeho právneho zástupcu Mgr. Ivicu Tomana, z dôvodu jeho trvalého bydliska v Chorvátsku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky procesnú námietku žalovaného v jeho odvolaní, vzhľadom na uvedené, považuje za účelovú. Konajúci súd predvolanie právneho zástupcu žalovaného Mgr. Ivicu Tomana zabezpečil listom, zaslaným mesiac pred zvolaným pojednávaním, adresovaným žalovanému so žiadosťou zabezpečiť účasť jeho právneho zástupcu. Žalovaný sa na pojednávaní 18. 09. 2012 zúčastnil, mal možnosť vyjadriť sa, dôvod neúčasti jeho právneho zástupcu nespomenul, a ani zo žiadneho dôvodu, ako aj z dôvodu neúčasti jeho právneho zástupcu pojednávaniam, pojednávanie nežiadal odročiť. Je treba uviesť, že ani z jedného podania založeného v spise, okrem prijatia plnomocenstva, nie je zjavné, že by Mgr. Ivica Toman bol urobil jediné podanie k právnej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na uvedené dospel k záveru, že konajúci súd tým, že právneho zástupcu žalovaného Mgr. Ivicu Tomana predvolal prostredníctvom žalovaného listom zo dňa 15. 08. 2012, teda mesiac pred zvolaným pojednávaním a žalovaný na pojednávaní, zvolanom 18. 09. 2012 sa zúčastnil, plnohodnotne vyjadril a nežiadal o odročenie z dôvodu neúčasti jeho právneho zástupcu, žalovanému ako účastníkovi konania, týmto postupom neodňal možnosť konať pred súdom, a teda odvolací dôvod žalovaného na zrušenie napadnutého rozhodnutia v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. daný nie je.

Ako druhou otázkou pre posúdenie dôvodnosti odvolania žalovaného sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal tvrdením žalovaného, či jeho povinnosť vydať vyrovnací podiel žalobcovi splnil tým, že listom zo dňa 31. 07. 2012 NVOD Podkylava potvrdzuje, že sad č. 1 Sakov vrch bol vydaný do NVOD Podkylava ako celok a nie je možné ho rozčleniť na ktorú osobu a pokryl majetkovými podielmi ľudí, ktorí prešli do NVOD Podkylava z RPD Krajné. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje na list (č. 1. v spise 22), z ktorého jednoznačne vyplýva, že NVOD potvrdilo, že majetkový podiel žalobcu nebol nikdy prevezený z RPD do družstva NVOD Podkylava. Toto tvrdenie je zjavné aj (z listu č. 1. 40, 71 v spise) zo dňa 12. 11. 2004, z ktorého vyplýva, že majetkové podiely boli vydané jeho členom z RPD Krajné, ale v hodnote týchto podielov nebol vydaný podiel Ing. K.M. B. NVOD listom zo dňa 22. 05. 2007 (č. 1. 83) potvrdilo, že slivkový sad č. 1 Sadov vrch mu bol vydaný za majetkové podiely členov, ktorí do NVOD z RPD Krajné prestúpili. Žalovaný však žiadnym dôkazom nepreukázal, že jeho vyrovnací podiel žalobcovi vyrovnal bezodplatným prevodom slivkového sadu, čo je aj v rozpore s prehláseniami NVOD, na ktorého bol bezodplatne slivkový sad prevezený.

S poukazom na uvedené, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s tvrdením žalobcu, ako aj zistením konajúceho súdu, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že vyrovnací podiel žalovanému vyrovnal bezodplatným prevodom slivkového sadu. Jeho tvrdenie, že tým, že previedol slivkový sad NVOD v Podkylave nie je dôkazom o splnení jeho povinnosti vydať vyrovnací podiel pri zrušení účasti v spoločnosti žalovaného.

Táto skutočnosť jednoznačne vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MOBdoV/3/2008 zo dňa 27. 05. 2010, z ktorého odôvodnenia jednoznačne vyplýva, že Najvyšší súd sa stotožnil s vyjadreným právnym záverom prvostupňového súdu, že žalovanému sa nepodarilo preukázať obranu spočívajúcu v tvrdení, že vydal vyrovnací podiel formou prevodu vlastníckeho práva k slivkovému sadu na NVOD Podkylava, ktorý záver, je už okrem iného, pre súdy nižšieho stupňa záväzný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na uvedené, odvolanie žalovaného aj v tejto časti označil za nedôvodné a vzhľadom na to, že otázka splnenia povinnosti vydať vyrovnací podiel formou prevodu

vlastníckeho práva k slivkovému sadu bola vyriešená v päťčlenom mimoriadnom dovolaní, iba za účelové s cieľom predĺžovať súdne konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako poslednú základnú otázku pre posúdenie dôvodnosti odvolania označil, či prvostupňový súd v novom konaní správne posúdil premlčanie a dôkaz na č. 1. 24 v spise (keď list zo dňa 31. 12. 1998, označený ako uznanie záväzku.

Podľa žalovaného týmto listom k platnému uznaniu záväzku s poukazom na § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka dôjsť nemohlo z dôvodu, že tento právny úkon nebol podpísaný spôsobom zakotveným v obchodnom registri, t. j. predsedom družstva, v prípade jeho neprítomnosti podpredsedom družstva a jedným členom predstavenstva.

Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti odvolania žalovaného v tomto smere je, či konanie žalovaného, ktoré nebolo v súlade s jeho zápisom v Obchodnom registri spôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ktorú môže napádať ten účastník konania, ktorý ju spôsobil.

Najvyšší súd dospel k záveru, že z listu zo dňa 31. 12. 1998 označeným ako oznámenie o výške vyrovnacieho podielu je zrejme jeho výška a aj dátum splatnosti 30. 06. 2000. S poukazom na tento dátum uvedený samým žalovaným je zrejme, že sám žalovaný týmto listom oznámil výšku vyrovnacieho podielu a mal za to, že jeho tvrdenie o vyplatení vyrovnacieho podielu formou bezodplatného prevodu bolo nedôvodné. Bol to sám žalovaný, ktorý si určil dátum splatnosti vyrovnacieho podielu, na základe čoho odvolací súd námietku premlčania označil za nedôvodnú. S poukazom na tento fakt pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku námietku žalovaného, že nejde o uznanie záväzku, odvolací súd kvalifikoval ako bezpredmetnú, a preto sa so skutočnosťou, ako bol tento list podpísaný, sa odvolací súd nezaberal. Zároveň konštatoval, že prvostupňový súd správne v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že pokiaľ by nešlo o uznanie záväzku, štvorročná lehota by začala plynúť od splatnosti nároku, t. j. 30. 06. 2000. Skutočnosť, že stanov č. IV. ods. 14 stanov s odkazom na ust. § 233 ods. 5 Obchodného zákonníka lehotu na vyplatenie vyrovnacieho podielu upravili odlišne ako ust. § 233 ods. 4 Obchodného zákonníka sporný nie je, s poukazom na dohodu, že ak sa má vyrovnací podiel uhradiť v peniazoch, uhrádza sa v splátkach po dobu piatich rokov, ak sa družstvo a člen nedohodli inak. Žalovaný nepreukázal, že žalobcovi vyrovnací podiel uhradil bezodplatným prevodom, žalovaný sám žalobcovi vypočítal vyrovnací podiel na sumu 915 907 Sk.

Tvrdenie žalovaného, že dohoda o splátkach po dobu piatich rokov, má vplyv na počítanie premlčacej lehoty, odvolací súd označil za právne nedôvodnú. Z tejto dohody nevyplývajú žiadne termíny splátok a ani dohoda o splatnosti jednotlivých splátok.

Na základe takto zisteného a posúdeného právneho stavu Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že prvostupňový súd rozhodol v súlade so zákonom, keď vo výške 30 402,54 eur žalovaného spolu s úrokom z omeškania zaviazal. Žalovaný taktiež ničím nepreukázal, že by žalobcovi nárok na úrok z omeškania v uvedenej výške nevznikol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie ako vecne správne podľa § 219 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolací súd rozhodol tak, že úspešnému žalobcovi priznal s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 trovy vo výške 477,33 eur ako účelne vynaložené.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.